

Де взяти ту насагу на життя

Де взяти ту насагу на життя,
Щоби добро в душі запанувало,
Коли той день є радістю буття,
Коли б у серці ран не існувало?

Та вічний збіг байдужості і зла
Руйнує наші мрії і надії,
А хочеться спалити все дотла,
Як чорне тло, що йде від лиходіїв.

Спостерігаєш крізь шалений світ
Оскали долі, грубість, біль і смуток...
А хочеться, щоб дивний буйноцвіт
Защебетав, як чарівний добуток